

A Szabadság angyala

Először csak erős frontoknál érezte a vállát. Aztán gyakrabban fájdogált, később már hasogatott. Egyre nehezebb volt a karját a feje fölött tartani. Esténként, ha az utolsó kiránduló is hazaindult, próbálta egy kicsit megtornáztatni, csak annyira, hogyha a városból nézi valaki, nehogy azt higgye, hogy földrengés rázza a Gellérthegyet. Szenvedett. Egyre jobban szenvedett. Legszívesebben elhajította vagy széttépte volna a pálmaágot, de sokáig nem tudta megtenni. Az olyan lenne, mintha egy jelet kaparna le a város arcáról. Vagy szentesítené a szabadság hiányát. A kötelesség még egy ideig ott tartotta, ívbe feszülve.

Egyszer aztán sötétbe borult a város. És akkor nem bírta tovább. Először csak a karját eresztette le. Ismeretlen érzés fogta el, valami zsidbadás és könnyűség. De már ez sem volt elég. Próbálta megmozdítani a lábát. Nem ment könnyen. Az első lépéseket csoszogva, bizonytalanul tette meg, és szédült is, ahogy a felhők közül kibújó holdfényben életében először le, a lába elé nézett. Óvatosan botorkált le a hegyről, már kezdett hajnalodni, amikor a Szabadság hídhöz ért.

– Szervusz, rokon! – üdvözölte, bár nem volt benne biztos, pontosan hogyan is rokonok, és a hangja sem tűnt magabiztosnak, elvégre most szólalt meg először életében.

A híd mormogott valamit, de lehet, hogy csak az első villamos zörgött, mert közben kigyúltak a lámpák, és az áram újra átjárta a várost. A híd lábánál lement a Duna partra, leült a hajóállomás stégjére, és járáshoz nem szokott, merev lábát a folyóba lógatta. Hűvös és simogató érzés volt, tavaszi hajnalokon érzett ilyet, ha a hegyek felől fúj a szél. Gyerekmódra kalimpálni kezdett, figyelte, hogyan áramlik a víz a talpa alatt.

Amikor tovább indult, a pálmaágot a parton felejtette. Átsétált a hídon. A vásárcsarnok emeleti ablakaiból lángos és sült kolbász szaga csapott ki és keveredett el a közelben virágzó hársfák illatával. Még soha nem evett semmit, de hát sétálni sem sétált még soha. Benyúlt az egyik ablakon, és bocsánatkérő mosollyal megkérdezte, kaphatna-e abból a kerek-fényes valamiből egyet. A szakács nagyot csuklott, majd a kezébe nyomott egy Budapest alakú lángost – ez volt a specialitásuk, szerették a külföldiek. Felé nyújtotta a fokhagymás kencét is, de ő még mindig mosolyogva nemet intett, és falatozva elindult a Kálvin tér felé.

Az Astoriánál megállt az egyik loftlakás nyitott ablaka előtt. A párkányra könyökölve egy kócos, fiatal lány nézte a várost, kezében kávécsésze, arcán párnagyűródés nyoma. Amikor meglátta, kiejtette a kezéből a csészét, de a szobor még idejében elkapta. Csak néhány csepp lottyant ki, és hullott a járdára, szerencsésen elkerülve egy nő fehér kalapját. A lány átvette a csészét, aztán szelfiztek egyet, ami nem volt újdonság neki, a hegyen naponta több száz fotóra került rá, de ez volt az első kép, amelyen az arca egy emberi archoz simulhatott.

A Duna csodát tehetett a lábával, minél többet ment, annál könnyebb lett a járás. De a szíve egyre nehezebb. Üres kirakatok, gondterhelt arcok és ingerült mondatok között vitt az útja. A hegyről nem látszott, mennyire fáradt és szomorú ez a város. Alig néhányan csodálkoztak rá a magas, sétáló szoborra, a többség észre sem vette, lefoglalta a maga baja. És akkor megértette, miért kezdett fájni a válla, miért érezte napról napra nehezebbnek a pálmaágot, és terheesebbnek a feladatát. A várossal együtt fáradt el ő is.

Ekkor már kilenc is elmúlt, az Andrassy úton sétált, a Városliget felé. Kevesebben jártak errefelé, turistákat alig látott, ahogy őt sem látogatták az utóbbi hónapokban. A Hősök tere szinte üresen kongott, csak a Szépművészeti oldalán keringett egy görkorcsofolyás fiú. Az emlékmű magányosan nyújtózott az éles, májusi napsütésben. Odasétált. A magas talapzaton álló Gábrriel arkangyalra még neki is fel kellett nézni. Szívesen megkérdezte volna tőle, ő hogyan bírja? Sokkal régebben áll a helyén, mint ameddig neki sikerült kitartani, mégsem látszik fásultnak, kiégettnek. De nem merte megszólítani. Csendben odaült a talapzatra, és átölelte az oszlopot, elvégre a Szabadságnak is szüksége van néha egy őrangyalra. Most megpihen nála egy kicsit, aztán visszaindul. Talán még a pálmaágot is megtalálja a kikötőben.